

„Кога се тиче како живе приче“, Дејан Алексић

Све те приче

Приче су у књизи приказане као бића која имају живот и осећања: карактерне, различите, размажене, празне, ненаписане или без краја...

Писац у „Причи која бежи“ пише о животу приче у књизи, којој је тесно између корица па зато бежи. Као и људи, када их нешто притиска постају свадљиви, нервозни и онда беже.

Наилазимо на људе сличне нама од којих желимо да се по нечему разликујемо, па као писац у причи „Исте приче“ додајемо догађаје како бисмо били другачији.

На путу ка различитости потребно је пуно стрпљења као промаји у причи „Прича која не уме да заврши саму себе“ док чека пужа.

Писац нас подсећа кроз причу „Прича коју нећу да напишем“ да колико год желимо да будемо различити треба да останемо своји, да занемаримо размаженост („Размажена прича“) и водимо рачуна о туђим осећањима.

„Празна прича“ постаје најлепша прича после посете доктору. Доктор своју љубав, тугу и усамљеност претаче у причу и тиме је лечи.

Кроз „Причу о рупи“ и „Алергичну причу“ учимо да уз мало лукавости можемо победити „алергију“ дати шансу чак и рупи.

Најлепша ми је прича „Господин зид“. Зид има проблем јер не уме да чита, а жели да зна шта је исписано на њему. Сликара га боји и прави најлепшу слику али тиме не скрива његов проблем.

У „Причи о крају“ приче исто као у животу немају краја, али је он заправо ту. Зато треба у свакој причи пронаћи њену сврху, поуку. Писац је хтео да нас причама проведе кроз битне ствари у животу и покаже да треба да се боримо, дружимо, волимо, праштамо и будемо испуњени срећом јер је управо то смисао живота (приче).

„Кога се тиче како живе приче“, Дејан Алексић

Уметност писања прича

